

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **J. R.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2014, čj. KrÚ 5142/2014/ODSH/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 30. 9. 2014, čj. 61 A 11/2014 – 42,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1) Rozhodnutím Magistrátu města Pardubic (dále „správní orgán prvního stupně“) ze dne 24. 10. 2013, čj. OSA/P-950/13-D/28, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125 odst. 1 písm. f), bod 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 25. 4. 2013 v době okolo 15:40 hodin jako řidič motorového vozidla tovární značky Subaru, registrační značky X, překročil v místě U Pěti domků v obci Rybitví 2 nejvyšší povolenou rychlost o 11 km/h. Za toto jednání mu správní orgán prvního stupně uložil pokutu ve výši 1500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.

2) Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 1. 2014, čj. KrÚ 5142/2014/ODSH/13 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

3) Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích.

4) V žalobě tvrdil, že na fotografii z měřicího zařízení nebyl zřetelný záměrný kříž a místo, kde mělo ke spáchání přestupku dojít, nebylo ve správním rozhodnutí dostatečně označeno. Použití neformálního označení „U Pěti domků“ zapříčinilo nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný neprokázal, že se žalobce dopustil předmětného přestupku. Dokazování bylo vedeno selektivně v neprospěch žalobce.

5) Krajský soud žalobu zamítl. Měl za prokázané, že se žalobce dopustil předmětného přestupku, což prokazují důkazy obsažené ve správním spise – fotodokumentace a svědecké výpovědi. Na fotografii z měřicího zařízení, která byla poskytnuta žalobci, není zřetelný záměrný kříž, neboť se jednalo o kopii originálu ze správního spisu, na které však je záměrný kříž zřetelně vidět. Vozidlo žalobce nemohlo být chybně změřeno, neboť při jeho nedostatečném zaměření by vůbec nedošlo k pořízení fotografie měřicím zařízením. I svědek – strážník P. Š., který následně zastavil vozidlo a ztotožnil žalobce, potvrdil, že bylo změřeno a zastaveno vozidlo žalobce.

6) Krajský soud nepřisvědčil relativně obecné žalobní námitce, že důkazní řízení bylo vedeno v neprospěch žalobce. Žalobce nemohl mít zejména z fotodokumentace pochyb o tom, co vzaly orgány prvního stupně za prokázané, neboť právě na jejím základě a na základě oznámení o přestupku mu bylo sděleno obvinění. Správní orgán prvního stupně zdůvodnil neprovedení důkazu výslechem strážnice, která provedla měření, neboť byl vyslechnut strážník P. Š., jenž vozidlo žalobce zastavil a zákrok dostatečně popsal. Výslech dalšího svědka proto nebyl třeba.

7) Místo spáchání přestupku bylo dostatečně specifikováno a nemohlo být zaměněno s jiným místem. Použití označení „U Pěti domků“ není v rozporu s právními předpisy a je pouze upřesněním za použití místně užívaného názvu.

III.

8) Žalobce (dále „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

9) Stěžovatel zopakoval žalobní námitku, že ve správním spise se nikdy nenacházela fotografie z měřicího zařízení, na níž by byl viditelný záměrný kříž. Součástí spisu byla vždy pouze fotografie bez záměrného kříže. Vycházel-li krajský soud z fotografie, na které je záměrný kříž viditelný, pak vycházel z důkazu, jenž nebyl součástí spisu a nebyl řádně proveden. Proto k němu neměl přihlídnout. Na fotografii pořízené měřicím zařízením jsou viditelná dvě vozidla. Nelze tedy určit, že bylo změřeno vozidlo stěžovatele. Ani z výřezu fotografie, v němž se nachází zvětšenina registrační značky vozidla stěžovatele, nelze dovodit, že opravdu došlo ke změření tohoto vozidla, neboť měřicí zařízení nedisponuje funkcí automaticky pořizující výřez registrační značky měřeného vozidla.

10) Stěžovatel rovněž namítl, že řízení před správním orgánem trpělo vadou, neboť nebylo řádně provedeno dokazování. Správní orgán prvního stupně při provádění důkazů neinterpretovat fotografii z měřicího zařízení výslovně tak, že se jedná o fotografii,

na níž je patrný záměrný kříž. Stěžovatel se o této interpretaci dozvěděl až z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Rovněž nebyla vyslechnuta policistka, která prováděla měření, ačkoli její výpověď mohla vyvrátit pochybnosti, zda skutečně bylo změřeno vozidlo stěžovatele a zda měření proběhlo v souladu s návodem k měřicímu zařízení.

11) Stěžovatel zopakoval také žalobní námitku, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo dostatečně určité vymezeno místo spáchání přestupku a rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, čj. 4 As 28/2010 – 56, jímž bylo rozhodnuto ve skutkově obdobném případě. Namítl, že není zřejmé, co se míní označením „U Pěti domků“ a kde se nachází. V obci Rybitví neexistuje žádné místo, které by bylo možno ztotožnit s místem na fotografii z měření podle okolí viditelného na této fotografii. Správní orgány neprokázaly, že místo měření se nacházelo v obci Rybitví.

IV.

12) Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s názorem krajského soudu.

V.

13) Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

14) Kasační stížnost není důvodná.

15) Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předeslat, že podle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011 – 68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS. „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplýval přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal a že se jej dopustil stěžovatel. Jednalo se zejména o fotografii z měřicího zařízení, oznámení o podezření ze spáchání přestupku a výslech svědka – strážníka P. Š. Námitky, jež stěžovatel v průběhu správního řízení uplatňoval, lze označit za spekulativní a relativně obecné. Nebyly způsobilé důvodně zpochybnit skutková zjištění, která byla základem pro rozhodnutí o přestupku. Žalovaný námitky stěžovatele řádně vypořádal. Totéž učinil i krajský soud ohledně žalobních námitek v kasační stížnosti napadeném rozsudku.

16) Velmi obecné byly též uplatněné žalobní body. Podle stěžovatele nebylo dokazování provedeno zákonným způsobem, bylo porušeno právo na spravedlivý proces, žalovaný vycházel pouze z písemných dokumentů, „*aniž by provedl jediný relevantní důkaz.*“ Bylo však velmi obtížné podřadit tyto rozsáhle obecné proklamace pod jednoznačná skutková tvrzení o důvodech nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Krajský soud přesto dostatečně přehledně vysvětlil (strana 5 a 6 rozsudku), proč považoval žalobu za nedůvodnou. Podařilo se mu v dostatečné míře vyjádřit, které žalobní námitky bylo možné přezkoumat a proč nebyly důvodné.

17) Nejvyšší správní soud nepřisvědčil kasační námitce týkající se místa měření a označení místa spáchání přestupku. Stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, čj. 4 As 28/2010 – 56, který se však týkal skutkově odlišné věci. V uvedené věci bylo sporné, kde přesně mělo k přestupkovému jednání dojít, zda v obci či mimo ni, neboť nebylo postaveno najisto, kde přesně se nacházelo místo měření. V nyní posuzované věci

však nevyvstaly takové pochybnosti. Stěžovatel netvrdil, že ke spáchání přestupku došlo mimo obec, nebo že k jeho spáchání vůbec nedošlo. Omezil se na obecné tvrzení, že „*místo, na kterém mělo být měřeno, se neslučuje s žádným místem v obci Rybitví*“. Nepředložil však žádná další tvrzení ani důkazy, které by důvodně nasvědčovaly tomu, že fotografie z měřicího zařízení byla pořízena na jiném místě. Předmětná fotografie byla primárně určena k identifikaci vozidla a naměřené rychlosti. Z tohoto důvodu na ní nejsou zaznamenány detailní záběry okolí, ale zachyceny jsou především vozidlo a vozovka. Místo měření dostatečně popsal i svědek P. Š. Označení tohoto místa „U Pěti domků“ je sice neformálním, místně užívaným názvem, ale pro určení místa spáchání přestupku je takové označení dostatečně určité (zvláště s ohledem na to, že v bezprostřední blízkosti místa spáchání přestupku se nachází ulice nazvaná „5 domků“). Nejvyšší správní soud přisvědčil krajskému soudu, že z fotografie, z měřicího zařízení, fotodokumentace pořízené po zastavení vozidla a výpovědi svědka bylo bezpečně zřejmé, na jakém místě k přestupku došlo, a že označení tohoto místa v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo dostatečně určité, aby nemohlo dojít k záměně předmětného přestupku s jiným obdobným přestupkem.

18) Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že se ve správním spise nenacházela fotografie z měření, na niž je viditelný záměrný kříž. Černobílá fotografie, již stěžovatel přiložil k žalobě, je kopií originálu barevné fotografie, která je založena na čl. 2 správního spisu. Z toho, že na černobílé kopii fotografie není viditelný záměrný kříž, nelze dovozovat, že správní orgán nepředložil žalobci originál předmětné fotografie, manipuloval se spisem a utajoval důkazy, jak se bez bližšího zdůvodnění stěžovatel domníval. Ani jiné okolnosti nenasvědčují tomu, že by se správním spisem bylo jakkoli manipulováno. Zmocněnec stěžovatele dvakrát nahlédl do správního spisu. Měl tedy možnost seznámit se s originálem předmětné fotografie, prostudovat jej a vyjádřit se k němu. I v kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že „*na listu č. 2 spisu, vpravo od fotografie z rychloměru, se nachází zvětšenina registrační značky vozidla žalobce*“. Stěžovateli tedy byla známa nejen existence této fotografie, ale i to, že se nachází ve správním spise. Na předmětné fotografii je přitom jasně patrný záměrný kříž umístěný na levé straně vozidla stěžovatele v oblasti předního nárazníku.

19) Lichá byla rovněž námitka, že bylo změřeno jiné vozidlo, než vozidlo stěžovatele. Umístění záměrného kříže na fotografii z měřicího zařízení nezbudilo pochybnost, že bylo změřeno právě vozidlo stěžovatele. Stěžovatel nepředložil žádná tvrzení a tím méně důkazy, které by svědčily o opaku a podpořily jeho tvrzení. Takovým tvrzením nemůže být pouze to, že se na fotografii objevuje i jiné vozidlo jedoucí ve směru stěžovatele (za ním). Přijetí takto obecného argumentu by nutně eliminovalo možnost změřit rychlost vozidla v případě, že není na vozovce osamoceno. K tomu jistě není žádný důvod. Požadavek stěžovatele, aby byla vyslechnuta též osoba, která změření rychlosti fyzicky provedla, vychází z předpokladu, že fotografie z měření nezobrazuje záměrný kříž a na fotografii je prokazatelně též další vozidlo. Pokud však fotografie tento kříž prokazatelně zobrazuje, kříž nepochybně směřuje na vozidlo stěžovatele a strážník Š. potvrdil, že s vozidlem neustále udržoval oční kontakt a skutečně bylo změřeno toto vozidlo, ob stojí názor, že by byl výslech dalšího policisty nadbytečný. Neprovedení tohoto výslechu proto nebylo zásadní vadou řízení či deficitem dokazování, jak stěžovatel namítal. Již správní orgán prvního stupně odkázal na stranu 17 návodu k měřicímu zařízení, z něhož vyplývá, že v případě nedostatečného zaměření vozidla vůbec nedojde k měření. Obdobně argumentoval i krajský soud.

20) Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že dokazování ve správním řízení trpělo vadami a bylo vedeno v neprospěch stěžovatele. Stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, čj. 7 As 57/2010 – 97 (pozn. NSS: stěžovatel chybně uvedl, že šlo o rozsudek ze dne 3. 4. 2014). Závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem

v odkazovaném rozsudku se však týkaly existence protokolu o provedení důkazu audiovizuálním záznamem. V nyní posuzované věci se nejednalo ani o provedení důkazu audiovizuálním záznamem, ani o chybějící protokol o provedení důkazů ve správním spise. Protokol o ústním jednání před správním orgánem prvního stupně je součástí správního spisu (čl. 19) a vyplývá z něj, že stěžovatel neuplatnil žádné námitky k provedenímu dokazování ani k protokolaci. Lze konstatovat, že stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností.

21) S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

22) O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. dubna 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu